

HET PORTRET.

EEN KERSTVERHAAL.

I

RIJK EN TOCH NIET GELUKKIG.

't Was een prachtig heerenhuis, dat mevrouw Dimber bewoonde. Een huis, dat meer op een paleis geleek dan op eene burgerwoning, en ik verzeker u, dat het er van binnen nog mooier uitzag dan van buiten. Sommige menschen, die nu en dan mevrouw Dimber moesten bezoeken, durfden haast niet in de kamers te komen, daar zij vreesden het een of ander met hunne voeten vuil te maken. Alles blonk dan ook daarin alsof 't louter spiegels waren, en de tapijten waren zoo zacht, alsof men in een bosch op het mos liep. En daar waren zulke groote kamers en zalen in dat huis, dat twintig kinderen er best krijgertje in zouden kunnen spelen, zonder dat ze elkander konden krijgen. En al die kamers en zalen waren zoo mooi, zoo prachtig, en er hingen zulke mooie schilderijen in, dat iemand die er voor het eerst inkwam, de handen van verbazing ineenslaan en uitroepen moest: »zoo mooi is het zeker niet in het paleis van ons koninginnetje!»

Dit groote vorstelijk ingerichte huis werd alleen bewoond door mevrouw Dimber en haar vijfjarig dochtertje Emmy. Gij zult vragen: waarom moesten die beiden zoo alleen in zulk een groot huis wonen? Anderen vonden het niet gezellig, omdat men in dat

huis kon verdwalen. Weder anderen dachten, dat mevrouw wijs zou zijn een kleiner huis te betrekken, daar het groote huis toch schijnbaar bestemd was voor eene uitgebreide familie om te bewonen. En dat was ook waar. In vroegere jaren werd dit huis dan ook bewoond door eene aanzienlijke familie, die vele kinderen had, maar zooals het in deze wereld gaat, waar alles vergankelijk is, de dood was dat huis binnengetreden, had vele kinderen en familieleden ten grave gesleept, terwijl anderen naar elders waren vertrokken. Ten laatste werd het geërfd door den heer Dimber, die een aanzienlijke betrekking bij de Regeering bekleedde.

En nu zoudt gij meenen, dat mijnheer en mevrouw Dimber recht gelukkig waren. Zij bewoonden een groot huis, hadden geld in overvloed, hielden er vele bedienden op na, konden uit rijden gaan wanneer zij wilden, ja konden alles krijgen wat zij wenschten en dat voor geld te koop was. Bovendien, zij hadden een allerliefst kind, de vreugde van haar vader en de oogappel der moeder. 't Is waar, zij hadden vroeger een zoontje gehad, dat echter slechts twee jaren oud was geworden. Maar al konden zij dit zoontje ook niet vergeten, toch was al hunne liefde overgegaan op Emmy en zij hoopten nu maar, dat God hun dit lieve kind zou laten.

Neen, het geluk woonde niet in dat aanzienlijke rijke huis.

Op zekeren dag ontving mevrouw Dimber een brief, waarin haar gemeld werd, dat haar man, die door de Regeering naar Frankrijk was gezonden, plotseling zeer ongesteld was geworden. Zij haastte zich nu naar het vreemde land, in de hoop hem nog in het leven aan te treffen, maar helaas, zij zag hem niet meer. Die slag trof haar zoo zeer, dat zij zelve doodziek werd, en hoewel zij in zoover herstelde dat zij weer naar

bitterste tranen over het verlies van haren man, dien zij zoo hartelijk lief had gehad. Nu en dan genoot zij weleens een oogenblik, dat zij hare tranen kon afwisschen, als de kleine Emmy in hare kamer kwam, op ma's schoot klom, met hare kleine handjes ma's wangen streelde en haar allerlei voorbabbelde van hare poppen en speelgoed, maar dit waren slechts korte oogenblikken. Zij kon den glimlach van haar kind niet aanzien,

het vaderland terug keeren kon, toch had hare gezondheid zooveel geleden, dat zij er nooit weer van opkwam en eene bloem geleck, wier stengel geknakt is. De geneesheeren deden wat zij konden, om haar weer beter te maken en gaven haar den raad zich niet zoo veel aan hare droefheid over te geven, terwijl de vrienden, die haar bezochten, haar toefluisterden troost bij God te zoeken en te vertrouwen op Hem, die balsem heeft en geeft voor elke wonde des harten. Maar de weduwe wilde zich niet laten troosten. Zij kleepte zich in den zwaarsten rouw en ook Emmy moest rouwgoed dragen. Uren lang sloot zij zich op en weende dan de

terwijl zij zelve zoo bedroefd was, en zond Emmy weg, de zorg voor het kind overlatende aan de kindermeid en aan Juf, zooals Emmy hare gouvernante noemde.

Mevrouw Dimber werd elken dag zwakker, en daar de geneesheeren vreesden dat zij de tering zou krijgen van verdriet, wanneer zij geene afleiding zocht en nu en dan eens uit rijden ging, besloot zij, hoewel met tegenzin, aan dit laatste te voldoen.

Op een mooien dag moest dan ook het rijtuig komen. 't Was een prachtige koets met twee uitmuntende schimmels er voor. De koetsier zat op den bok, gekleed in zijn beste livrei, en twee knechts stonden ge-

reed, om de dame des huizes en haar kind te ontvangen en in het rijtuig te helpen. Weldra kwam dan ook Mevrouw Dimber aan en daalde met haar dochtertje aan de hand de marmeren trappen af, terwijl Juf, de gouvernante, haar uitgeleide deed.

Mevrouw Dimber en Emmy reden nu eerst de stad door en vervolgens naar buiten door het plantsoen, waar het zoo mooi was en boomen en struiken in volle pracht bloeiden. Emmy vond het heerlijk, en telkens als zij een fraai bloemperk zag, klapte het kind vol verrukking in de handen en wees mama op de bloempjes. Maar Mevrouw kon ze niet zien. Hare oogen stonden vol tranen bij de herinnering, dat zij zoo dikwijls met haren lieven man door het plantsoen gereden was, en hoemeer Emmy juichte, des te bedroefder werd hare moeder, die weer naar huis verlangde, om in hare kamer te gaan schreien.

Zij keerde dan ook naar huis terug, zette zich op een stoel neder en beschouwde telkens en telkens het fotografie-portret van haren man, de eenige afbeelding, die zij van hem bezat.

Emmy was, als gewoonlijk, op haar schoot geklommen, en zich over de tafel heenbuigende, bezag zij lang — zeer lang — het portret van haren vader.

»Ma,» zei ze, »wat ziet pa er lief uit! En wat is dat witte op pa's kraag en op zijn linkerborst?»

»Pa,» was 't antwoord van mevrouw Dimber, »bekleedde een hoogen post, en als pa bij den koning moest zijn, dan droeg hij een rok, waarvan de kraag hier en daar met goudgalon versierd was. Ook had de koning hem een ridderorde met een ster gegeven, die je op pa's borst kunt zien.»

Emmy bezag alles nauwkeurig en zei toen weer: »En, ma, wat heeft pa vriendelijke oogen! Heeft pa mij daar wel eens mee aangekeken?»

»Zeker,» antwoordde mevrouw, die hare tranen gedurig afwischte, »pa had je zeer lief, en als hij je aanzag, dan straalde zijn gelaat van blijdschap..... Ach, hij zal je nooit — nooit weer zien.»

»Nooit weer, mama? En juf zegt, dat pa nu

in den hemel is en gedurig op ons neerziet.»

»Dat is wel mogelijk,» zeide hare mama, »maar als hij in den hemel is, is hij toch niet bij ons en kan je niet in zijne armen nemen en met je spelen, of je kussen, dat hij zoo graag deed.»

»Maar dat zal pa later wel weer doen,» meende Emmy, »als wij ook in den hemel komen en bij pa zijn.»

»Och, dat duurt nog zoo lang!» snikte mevrouw.

In dit oogenblik kwam de dokter binnen, en daar mevrouw het beter vond, dat haar dochtertje er niet bij was, als zij met den dokter sprak, zei ze tot Emmy, dat ze naar Juf moest gaan en van middag een groote wandeling maken. Maar Emmy had eerst nog wat te vragen voordat ze heenging.

»Ma, mag ik pa's portret nog een beetje bekijken? Ik wou het juf laten zien.»

Hare mama was op dit oogenblik te veel verstrooid, te meer daar zij met den dokter moest spreken, en om zich niet langer te laten ophouden, gaf zij hare toestemming, er in het minst niet aan denkende, dat haar hierdoor een nieuw verdriet bereid werd.

Emmy nam het portret haars vaders en huppelde onbezorgd de kamer uit.

II.

EENE ONTMOETING EN EEN VERLIES.

Juf zou met Emmy een groote wandeling maken. Emmy vond dit heel prettig, want juf hield er van zich met de kleine te onderhouden en deed niet zooals sommige kinderjuffrouwen doen, die zich met haar zelf bezighouden en de kinderen maar laten praten, zonder naar hen te luisteren.

Maar aan die wandeling was nog iets verbonden. Juf moest voor mevrouw een paar boodschappen doen. Eerst bij een boekverkooper, om rouwpostpapier te koopen en dan naar een winkel, om een dasje uit te zoeken. Toen zij bij den boekverkooper kwamen, bleven zij eerst een poosje buiten staan, om naar de mooie boeken, de platen en de fotografieën te kijken, die in de uitstalkast lagen. Een van de platen stelde voor eene dame

in rouw, die op een stoel zat te weenen, terwijl boven haar hoofd aan den muur het portret hing van een officier. 't Was duidelijk, dat die dame treurde over 't verlies van iemand, dien zij lief had gehad, waarschijnlijk haar overleden man. Emmy hield lang haar oogen op die plaat gericht.

»Juf,» zei ze, »vindt u niet, dat die officier op pa lijkt?»

»Je weet toch wel, Emmy,» zei Juf, »dat ik je pa nooit gezien heb. Ik kwam bij je toen je pa naar Frankrijk vertrokken was.»

»O ja, dat is waar. Maar ik heb 't portret van pa bij me. Ma had het mij gegeven, om het goed te bekijken, en toen heb ik het in mijn taschje gestoken, en nu heb ik het bij me. Wil u 't effetjes zien?»

Zonder het antwoord af te wachten, haalde zij het portret uit haar taschje en toonde het aan Juf.

»Is 't niet waar, Juf? lijkt die officier niet op pa's portret?»

»Wel een beetje, maar de oogen van dien officier zijn niet zoo vriendelijk als van je pa.»

Emmy moest het portret nog eens bezien, en met hare gedachten afdwalende, vroeg zij:

»Juf, u heeft me laatst gezegd, dat pa uit den hemel mij kan zien. Dat heb ik ook aan ma verteld, maar ma zegt: dat duurt nog zoo lang. Is dat zoo?»

»Dat weet ik niet. Als wij gestorven zijn gaan wij naar den hemel, maar niet alle menschen sterven te gelijk: de een jong de ander oud.»

»En komen dan alle menschen in den hemel?»

»Zeker; allen die in Jezus gelooven.»

»Wat is dat gelooven, Juf?»

»Toen je gisteren morgen in je ma's kamer een appel zaagt liggen, vroeg je, of je dien appel mocht opeten. En toen zei mama: »nu niet, Emmy, maar als je een uurtje zoet gespeeld hebt, dan zal ik je hem brengen en dan mag je hem opeten.» Wat heb je toen 't allereerst gedaan?»

»Dat weet ik niet meer, juf.»

»Mag ik eens raden? Heb je toen niet dadelijk bij je zelve gezegd: »heerlijk! Als

ik zoet gespeeld heb, krijg ik een appel?»

»Ja, dat heb ik gedacht.»

»Juist, en dat nu is gelooven. Je geloofdet vast en zeker, dat ma je den appel zou brengen. En heeft ma het ook gedaan?»

»Wel ja. O wat was die lekker!»

»En zie,» hernam Juf, »zoo belooft ook God ons iets. Je mama had het nog kunnen vergeten wat ze je beloofd had, of de appel had kunnen wegraken, maar God vergeet nooit zijne belofte en houdt wat Hij beloofd heeft.»

»En wat heeft God dan beloofd?»

»O, zooveel. Maar vooral dit: Hij heeft aan alle menschen, die in Jezus als hun Zaligmaker gelooven, het eeuwige leven in den hemel toegezegd.»

»En dat gelooven ook alle menschen, niet waar Juf?»

»Ach neen.»

»Waarom doen ze dat niet?»

't Was moeilijk voor Juf hierop het juiste antwoord te geven. Emmy was nog zoo klein en zou niet alles goed begrijpen. Ook stonden zij op straat, wat nu juist geen geschikte plaats is, om daarover te spreken. 't Was beter die vraag te beantwoorden, wanneer zij met Emmy tehuis was.

»Hoor eens,» zeide zij, »morgen, wanneer wij tezamen het mooie boek met Bijbelsche prenten bekijken zal ik je weer wat vertellen....»

»Van die mooie geschiedenissen?» vroeg Emmy, haar in de rede vallende.

»Ja, van David, van Jozef, van Salomo en ook van den Heere Jezus,» ging juf voort. »Alsdan zal ik misschien gelegenheid hebben om je vraag te beantwoorden. Wij moeten nu rouwpostpapier koopen voor je mama en daarna gaan wij naar een winkel om dasjes uit te zoeken.»

Juf en Emmy hadden hare boodschappen verricht, gingen nu in het plantsoen wandelen en keerden daarna naar de stad terug. Onderweg moesten zij een straat door, waarin een groot gebouw stond, een gebouw nog veel grooter en hooger dan het huis door Emmy en hare mama bewoond. Juf kende dat gebouw wel. 't Was het Gerechtshof,

waarin misdadigers gebracht werden, om door rechters verhoord en als zij schuldig bevonden werden, veroordeeld te worden. 't Was een gebouw met een groot ijzeren hek en dikke pilaren. Juf wilde met Emmy dat gebouw voorbijgaan, maar zij werden getroffen door het zien van twee kinderen, een jongen en een meisje, die op de steenen trap zaten en in slaap gevallen waren. Hoe haveloos en mager, hoe droevig en bleek zagen die kinderen er uit! Zij waren blootsvoets, en 't meisje had iets op haar hoofd, dat op een muts geleek, maar de jongen droeg geen pet en zijne haren schenen in geen week met een kam kennis gemaakt te hebben. Het meisje lag gehurkt en hield het moede hoofd geleund op de knie van den knaap, die zeker haar broer was.

Met deernis zag juf de kinderen aan. Zij wist dat er in groote steden veel ellende geleden werd en dat er vele kinderen rondliepen, die geen eigenlijk tehuis hadden en maar moesten zien hoe zij aan eten en drinken, aan kleeren en een slaappleats kwamen.

»Die arme kinderen!» riep Emmy uit. »Juf, wil ik ze een dubbeltje geven uit mijn taschje? Ze hebben misschien in lang geen eten gehad. Wat zijn ze mager!»

Juist wilde zij met de hand in het taschje steken, toen de knaap wakker werd en door deze beweging ook zijn zusje wekte. Beide kinderen keken bedeesd nu eens naar Juf en dan naar Emmy.

»Waarom lig je hier te slapen!» vroeg Juf op zachtmoedigen toon. »Gaat liever naar je huis. Daar is het beter dan hier op die koude steenen.»

De knaap sliep nog half en had niet zoo dadelijk een antwoord gereed, maar zijn zusje die opgestaan was en van verlegenheid hare handen onder haar boezelaar had gestopt, zei:

»We weten niet waar we naar toe moeten.»

»Heb je dan geen tehuis?» vroeg Juf.

Het meisje keek eerst haar broer aan, alsof ze hem wilde vragen wat ze zeggen moest en antwoordde toen:

»We wonen soms bij Kaatje in 't slop. Maar Kaatje is al drie dagen weg en nu

weten wij niet waar wij blijven moeten.»

»Maar waarom ga je dan niet naar je moeder?»

»Moeder is ziek; ze is niet wijs en zit al een jaar in 't gekkenhuis,» antwoordde de jongen.

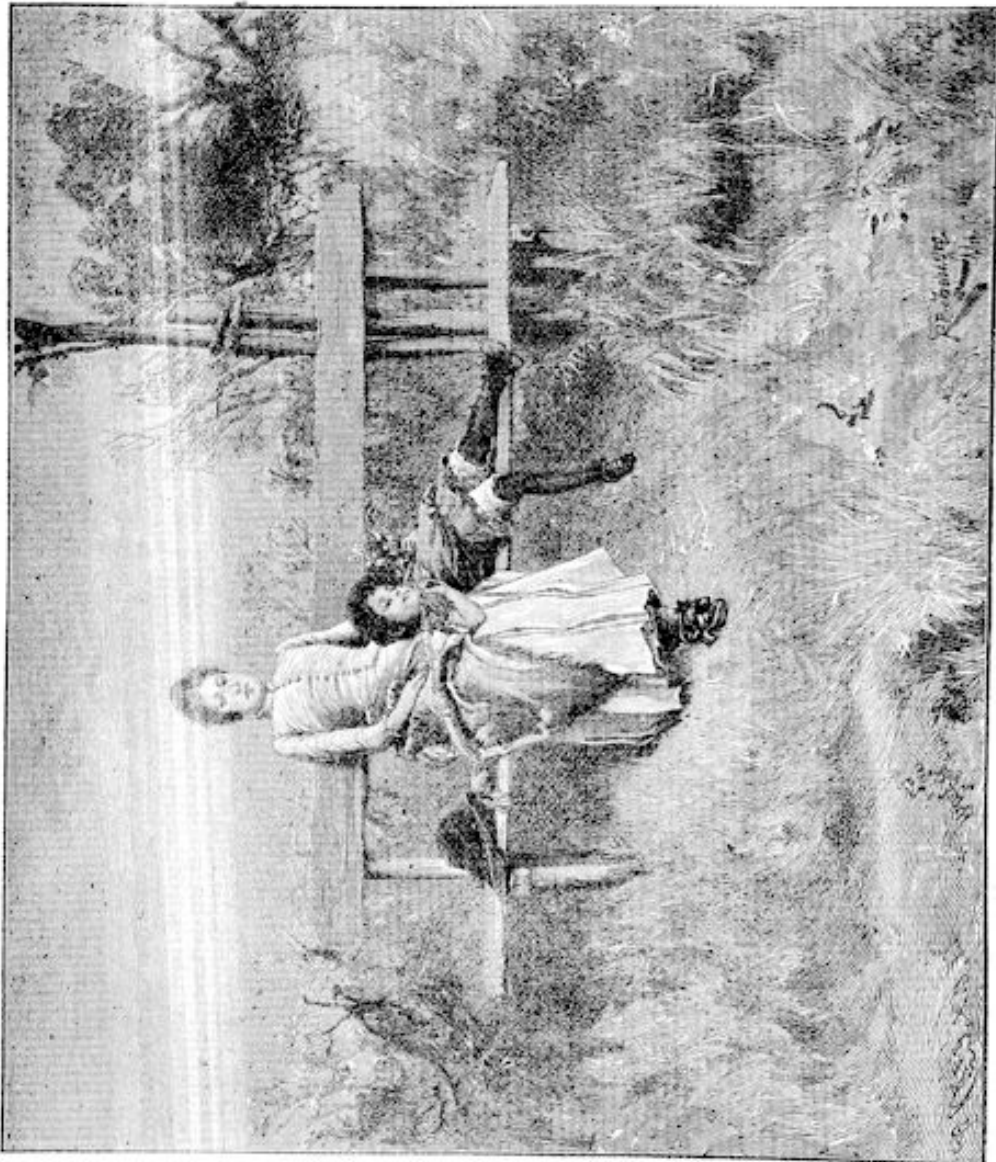
»Hoe treurig!» riep Juf uit. »Maar waar is dan je vader?»

De kinderen schenen hierop niet te willen antwoorden en keken verlegen voor zich neder. Maar Juf hield aan en toen vernam zij, met horten en stooten, eene zeer droevige geschiedenis. De vader van deze beide kinderen had in een driftig oogenblik iemand met een mes in den rug gestoken, was gevangen genomen en veroordeeld om eenige maanden te zitten! De kinderen hadden dus geen tehuis, dwaalden van den eenen buur naar den anderen, kregen van dezen en genen soms een paar aardappelen of een stuk brood, en waren eindelijk te land gekomen bij Kaatje in 't slop, die een vriendin van hare moeder geweest was, 't zelve armpjes had, maar toch wel een hart bezat voor de arme kinderen. Nu was zij echter niet te huis. Zij had gehoord, dat er in eene stad, niet ver van hier, een broer van de moeder dezer kinderen woonde, en daarheen was zij nu gegaan, in de hoop dat deze man zich over hen ontfermen en in huis nemen zou.

't Was een lange geschiedenis, die Juf en Emmy moesten aanhooren. De laatste was zoo bedroefd, dat er tranen in hare oogen kwamen en zij telkens haar zakdoek moest te voorschijn halen, om die tranen af te drogen. Emmy zou gaarne aan de kinderen geld gegeven hebben, maar zij had al het geld, dat zij bij zich had, besteed aan het zijden dasje. Het speet haar wel en zij opende nog eens haar taschje om te zien, of er altemet nog een dubbeltje in was. Dit taschje was van roode zijde gemaakt en kon met een schuif gesloten worden. Het bevatte niets anders dan een fijn zakdoekje, een beursje met geld en het portret van haar pa, dat zij, zooals ge weet, er in gelegd had. Maar hoe zij ook in het taschje snuffelde en het heelemaal omkeerde, er lag toch geen geld in, evenmin als in het beursje. Zij keek nu Juf vragend aan, als om van

haar geld te vragen, maar Juf zeide haar in 't Fransch, welke taal Emmy goed verstond, dat het beter was de kinderen nu geen geld te geven. Zij wilde eerst onderzoeken of alles

het portret terugbrengen, maar het portret lag niet meer in het taschje. Zij tastte nog hier en daar in den zak van haar jurkje, maar te vergeefs. 't Portret was weg. Aan-

wat zij gezegd hadden, waar was, en na de kinderen vermaand en hun een troostrijk, opwekkend woord toegevoegd te hebben, begaf zij zich met Emmy huiswaarts.

Maar verbeeld u Emmy's schrik. Toen zij tehuis gekomen was, wilde zij aan hare ma

stonds liep zij nu naar Juf, aan wie zij dit verlies mededeelde, in de hoop te vernemen, dat Juf het misschien had, maar Juf had wel het portret gezien, maar bezat het niet.

De jongejuffrouw was zoo ontsteld, dat zij hardop begon te schreien, en Juf moest

alles doen wat zij kon, om haar te troosten.

»Het portret kan niet weg zijn,» zeide zij.
»Het moet ergens wezen. Misschien heb je het bij den boekverkooper laten liggen, of in den manufactuurwinkel, waar je 't zijden dasje gekocht en dikwijls je taschje geopend hebt. Wij zullen er dadelijk werk van maken en een onderzoek doen. Stel je gerust, 't portret zal wel terecht komen.»

Er werd dan ook een onderzoek ingesteld. Maar de boekverkooper had het portret niet gezien en de bediende in den manufactuurwinkel wist er niets van.

't Was droevig voor Emmy. Zij durfde niet aan mama te zeggen, dat zij het portret verloren had, maar verzwijgen kon zij het ook niet, en toen mevrouw Dimber 't vernam, ontstelde zij zoo hevig, zenuwachtig als zij sedert den dood van haren man geworden was, dat de dokter moest ontboden worden.

De dokter gaf haar iets, waardoor zij een weinig tot bedaren kwam, maar toch bleef zij het gemis van het portret betreuren, 't eenigste dat zij van hem had.

III.

NIEUWE KENNIS.

De toestand van mevrouw Dimber verbeterde niet, en de dokter was van oordeel, dat zij volstrekt rust moest genieten. Het verblijf in een groote stad, waar zooveel drukte heerschte en waar zij van alle kanten bezoeken ontving, die zij niet afzeggen kon, werkte nadeelig op hare zenuwen. Naar de meening van den dokter zou het voor haar beter zijn, wanneer zij op een stil landelijk dorp ging wonen, waar zij veel kon wandelen in de bosschen en niet noodig had zoovele bezoeken af te wachten. Het kostte hem ook niet veel moeite mevrouw Dimber daartoe over te halen. Zij zelve begeerde naar een afgezonderd leven, en na overleg met eenige vrienden besloot zij zich in een dorpje te vestigen, waar het gezond wonen was en waar vele bosschen waren. Dicht bij het dorp was een kleine buitenplaats, die spoedig ingericht werd, om haar te ontvan-

gen, en weldra trok zij er heen met hare dochter, een paar dienstboden en met Juf, aan wie Emmy zeer gehecht was.

Nu moest volgens den raad van den dokter mevrouw Dimber veel in de bosschen wandelen, maar zij volgde dien goeden raad niet getrouw op. Het liefst sloot zij zich in hare kamer op en gaf zich over aan hare droefheid, terwijl zij nog altijd bleef treuren over het verlies van het portret. Maar al bleef zij ook te huis, Emmy en Juf deden het niet. Zij vonden het buiten veel mooier dan in de stad, en dagelijks maakten zij samen groote wandelingen in de bosschen, of zaten daar soms uren lang op een der banken die langs de wandelpaden geplaatst waren te genieten van het schoone herfstweder, dat nog veel warmte en zonneschijn medebracht. Welke heerlijke licht- en kleurschakeeringen gaven die boomen en struiken te zien! Hoe blonken de roode lijsterbessen in het kreupelhout, en hoe schitterden de donkergele bladeren van beuk en plataan. De kinderen van het dorp wisten ook wel dat het mooi was in het bosch, want als de school uit was, of Zaterdagsmiddags, kon men ze bij kleine troepjes in het bosch zien om nog de enkele najaarsbloemen te vergaderen en er groote ruikers van te maken, die zij dan onder gejuich naar huis brachten. Maar zij kwamen niet bloot om bloemen te plukken. Er was in het bosch nog meer te vinden. Sommige kinderen droegen mandjes en zochten ijverig onder de beukeboomen naar zoogenaamde beukempjes, wier pit zoet smaakt. Er waren kinderen, die hunne zakken, zakdoeken en mandjes vol hadden met deze vruchten, die zij tehuis aan elkander regen en in den schoorsteen hingen. Als die beukempjes daar een paar weken in den rook gehangen hadden, smaakten zij nog veel lekkerder. Anderen verzamelden die beukempjes, om ze te drogen en naar den molen te brengen, waar uit de vruchten een zeer goede olie werd geperst.

Emmy en Juf zagen met genoegen de kinderen in het bosch en weldra werd er ook kennis gemaakt. Twee kinderen vooral trokken Emmy's aandacht, namelijk Pieter en zijn vriendje, die met een ijzer emmertje

gewapend samen beukempjes zochten. Later maakte zij kennis met het zusje van Pieter: Marie. Zij waren de zoon en dochter van den dorpspredikant. Emmy had ze reeds een paar malen in de kerk gezien en vond Marie een heel lief meisje. Zij was wel veel ouder, maar had toch zulk een vriendelijk gelaat, dat Emmy al dikwijls gewenscht had haar te ontmoeten. Pieter was iets jonger dan zijn

had. Opgetogen kwam zij weer tehuis, liep regelrecht naar hare mama en had, o zoo veel te vertellen, hoe mooi, hoe lief en gezellig het in die pastorie was. Pieter had haar zijne prentenboeken getoond en haar een groote doos met kapellen laten zien, die hij zelf gevangen had. En Marie? O mama," zei ze, »die Marie is toch zoo lief. Zij heeft mij wel een uur lang op haar

zuster, maar 't scheen haar toe, dat hij een beste jongen was, met wien ze graag eens zou willen balspelen, als juf het goed vond.

En zie, nu troffen zij elkander aan in het bosch. Pieter en zijn zuster zochten ook beukempjes, en als zij een mandje vol hadden, deelden zij daarvan mede aan kleine kinderen, die niet zooveel hadden gevonden. Die kennismaking in het bosch leidde er toe, dat Emmy op zekeren dag met Marie en Pieter naar de pastorie ging, 't geen juf toegestaan en mevrouw Dimber veroorloofd

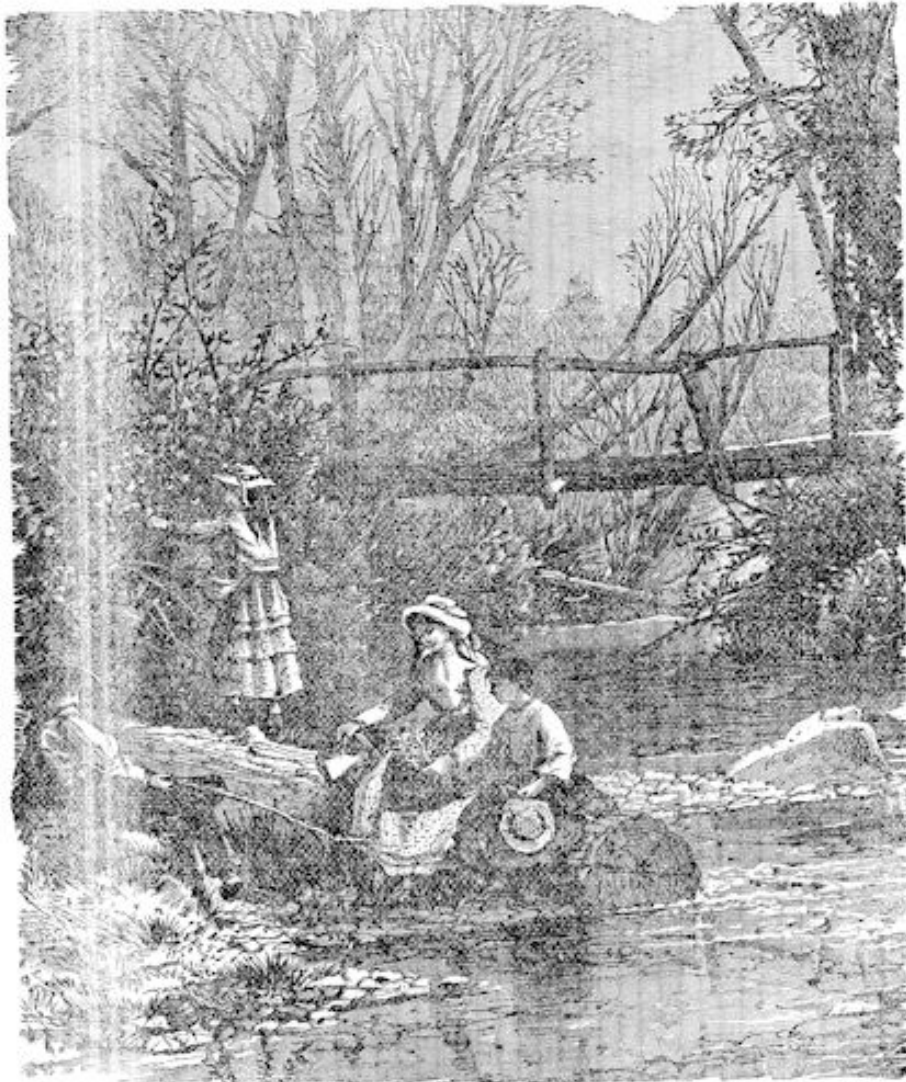
schoot gehouden en mij alleraardigste versjes voorgezegt. Daarna heeft ze op de piano gespeeld en toen dominé en zijne vrouw binnenkwamen, kreeg ik zulke heerlijke appels en druiven, als ik nog nooit zoo lekker geproefd heb. Ma, toe ma, mag ik heel dikwijls naar Marie gaan? Ik wou het zoo graag! Ik ben ook wel graag bij ma en juf, maar weet u, mama, 't is daar zoo gezellig. Haar ma stemde er in toe dat zij dikwijls met Marie en haar broertjes en zusjes mede ging wandelen en zij genoot dan volop van het

schoone buitenleven. Maar zij wilde zoo gaarne veel in de pastorie komen en vroeg dit ook dikwijls aan haar ma.

Haar wensch zou vervuld worden, hoewel anders dan zij het verwacht had.

te gaan, en als een trouwe dochter haar moeder te helpen. Zij gaf hiervan kennis aan mevrouw Dimber, die er erg mede verlegen was, want Juf was zoo betrouwbaar en steeds zoo lief voor Emmy. Ook was het moeilijk

Juf had eene moeder, die in het Noorden van ons land woonde en reeds sedert eenigen tijd een sukkelend leven leidde. Zeer verlangde zij nu naar hare dochter, die haar zou kunnen verplegen en verzorgen in hare ziekte, en daar juf zeer veel van hare moeder hield, wenschte ook zij niets liever dan naar huis

voor mevrouw Dimber spoedig weer een andere gouvernante te krijgen, die aan Emmy les kon geven, met haar wandelen en alles leeren wat een jongejuffrouw moet weten.

En toen Emmy hoorde dat Juf zou heengaan, begon zij hard te huilen en riep gedurig: »Ma, ik wil geen andere Juf hebben.»

»Maar wat dan?» vroeg mama. »Je moet toch leeren. De dorpsschool is niet geschikt voor je. Woonden wij in de stad, dan zou ik wel raad weten, maar daar wij den heelen herfst en winter hier zullen blijven, moet je iemand hebben, die altijd bij je is, die je wat leeren en met je wandelen kan. En waar vind ik die zoo gauw.»

»O mama,» zei Emmy. »Ik weet het al. Als ma het goedvindt ga ik naar de pastorie. Daar blijf ik dan dag en nacht en Marie kan mij alles leeren en met mij wandelen. Marie is zoo lief. Ik houd zooveel van haar. Mag ik, mama?»

Mevrouw Dimber wist niet wat ze doen moest. Ze werd nog zenuwachtiger van deze drukte dan ze vroeger al was, en om toch eenigen raad in te winnen, liet zij dominé verzoeken bij haar te komen, om met hem Emmy's wensch te bespreken.

Merkwaardig. Kort te voren had Marie, die vernomen had dat Juf zou weggaan, tot haren vader gezegd: »Ik wou zoo graag dat Emmy bij ons kwam. Dat zouden wij zoo heerlijk vinden.» Toen nu mevrouw Dimber hem mededeelde in welke verlegenheid zij zich bevond, en zij te zwak was om zich met hare Emmy te bemoeien, kwam er een glimlach op dominé's wangen. En het einde van het gesprek was, dat na Juf's vertrek Emmy bij dominé komen en daar als een dochter des huizes behandeld worden zou.

En zoo geschiedde het ook. Juf ging heen en Emmy wandelde met Marie, die haar afgehaald had, naar de pastorie. Het had mevrouw Dimber wel eenigen strijd gekost van haar kind gescheiden te zijn, maar die scheiding zou immers slechts van korten duur wezen en iederen dag konden moeder en dochter elkander zien. Voor mevrouw Dimber zou echter de rust goed wezen. Zij zonderde zich dan ook hoe langer hoe meer af, steeds treurende over den dood van haren lieven man en ook over het verlies van zijn portret.

IV.

IN HET BOSCH.

De herfst ging voorbij en de lange winter-

avonden hadden hunne komst niet uitgesteld. De eerste gure najaarsbuien waren over bosch en veld getogen en gevolgd door hagel en sneeuw, die struik en boom in een lijkwâ huldten. Voor hen die in een stad wonen, — zoo denkt men — moet de wintertijd minder onaangenaam zijn dan voor de landbewoners, wier huizen of hoeven niet dicht bij elkander staan en dus het min of meer gezellige verkeer missen aan het stadsleven eigen. Doch onze buitenluf zijn daaraan gewend en niet zoo bang voor een hagelbui of een paar dagen sneeuw. Zij weten zich best te schikken, al duurt de winter ook wat lang, en zoodra het weder 'teenigzins toelaat, gaan zij er op uit en kunnen hun weg zeer goed door de besneeuwde bosschen en velden vinden.

Voor Emmy was dit buitenleven in den winter geheel nieuw, maar niet minder schoon dan in de stad. Elken dag, wanneer het niet al hard sneeuwde, ging zij, vergezeld van Pieter en Marie op de wandeling en zij vond het zóó prettig langs de dikbesneeuwde paden te trippelen, dat het haar speet wanneer de terugtocht weer moest worden aangenomen. Nu en dan bezocht zij mama, die zich verblijdde over de rozige wangen van haar dochttertje, en dikwijls wenschte zij zoo gelukkig en onbezorgd te zijn als haar kind. 't Verheugde haar te weten, dat Emmy het goed had in de pastorie. En dit was ook zoo. Emmy was de lieveling van de familie van dominé. Wanneer ze 's avonds met Pieter en Marie in de huiskamer zat, terwijl de predikant thee dronk met zijn gezin, liet Pieter haar zijne prentenboeken zien, of ook wel een paar doozen met kappen, die hij gevangen en opgezet had. En Marie kon zoo aardig vertellen. Ze wist zoovele geschiedenisjes, 't eene nog mooier dan 't ander, die Emmy daarna den volgenden dag aan hare poppen vertelde.

Intusschen liep het tegen 't einde van December en hadden de kinderen het druk met voorbereidingen voor 't naderende kerstfeest. Nu had Emmy al dikwijls van juf gehoord wat het kerstfeest beteekende, maar een kerstboom had zij nog nooit gezien en nog veel minder had juf haar onder 't oog gebracht, dat het kerstfeest zoo bijzonder ge-

schikt is om kinderen en armen te verblijden. Juf meende dat Emmy nog te jong was, om dat alles te begrijpen, maar had er niet aan gedacht, dat het kind elke vier en twintig uur een dagje ouder werd en dat er in een jeugdig hart meer omgaat dan oudere menschen wel denken.

Marie had haar verteld van den kerstboom, die op den avond vóór kerstdag, in de achterkamer ontstoken zou worden, maar zij mocht nog niet alles zeggen wat er aan dien kerstboom en daar om heen te zien zou zijn. Emmy moest maar stilletjes afwachten, en Marie geloofde dat 't hare verwachting te boven zou gaan.

Een dag of vier voor het kerstfeest scheen de zon zoo heerlijk over veld en akker, dat Pieter zijn voornemen kon ten uitvoer brengen. Vergezeld van Marie en Emmy wilde hij naar 't bosch gaan, om daar een mooien kerstboom met breede takken uit te zoeken, dien boom te leggen op de slede, die zij zouden meenemen, en dan daarmede naar de pastorie te gaan, waar hij voor het doel gereed zou gemaakt worden. En dit voornemen werd ook uitgevoerd. Pieter haalde de groote slede uit de schuur, en nu ging het niet zonder gejuich het bosch in, waar de mooiste denneboom werd uitgezocht, gekapt en op de slede gelegd.

Terwijl zij met hun drieën bij de beladen slede stonden, zagen zij op een pad, dat regelrecht op hen afliep, twee kinderen aankomen, een jongen en een meisje, die wel warmpjes gekleed waren, maar wien het toch wel aan te zien was, dat zij niet tot de kinderen van het dorp behoorden. Pieter, die een beetje nieuwsgierig was uitgevallen, hield die beide kinderen, die reeds voorbijgaan wilden, staande en vroeg, hoewel op vriendelijken toon:

»Wie ben je?»

»Ik heet Kees,» zeide de jongen, »en dit is mijn zusje Anna.»

»Zoo,» zei Pieter, »en waar kom je vandaan?»

»Uit het weeshuis in de stad hier dichtbij.»

»Heb je dan geen ouders meer?» vroeg Marie deelnemend.

Deze vraag scheen de kinderen een weinig verlegen gemaakt te hebben, althans zij gaven niet terstond antwoord, maar keken elkander vragend aan. Maar toen Marie voortging met vragen en hen aanmoedigde, zei de jongen:

»Moeder is lang krankzinnig geweest en onlangs gestorven, maar vader leeft nog en .....

Zijne stem beefde. Hij vermocht het niet uit te spreken en eerst na een poosje kwam het er uit, dat vader in de gevangenis zat, en dat zij door bemiddeling van Kaatje uit het slop in het weeshuis gekomen waren.

Toen Emmy deze woorden hoorde zag zij de kinderen eens goed aan. Zij herinnerde zich nu de ontmoeting bij het gerechtshof, waar de kinderen op de steenen hadden geslapen, en al 't geen het arme meisje verteld had. Nu en dan had zij wel eens aan de kinderen gedacht, en Juf had ook wel het voornemen gehad naar die arme stumperds onderzoek te doen, maar door de toenemende ongesteldheid van Mevrouw Dimber en vooral door het overhaaste vertrek uit de stad was er niets van gekomen. En nu zag Emmy de kinderen hier weer. Wanneer Kees en Anna niet de genoemde bijzonderheden hadden meegedeeld, zou Emmy ze niet herkend hebben, want zij zagen er nu niet zoo haveloos uit als voorheen. Zij droegen wel een weeshuispak, maar het stond hun goed en zij schenen wel tevreden te zijn.

»En waar ga je nu heen?» vroeg Pieter.

»Vader» — (dat is de vader van het weeshuis) — gaf Kees ten antwoord, »heeft ons met een boodschap belast aan een boer, die achter het dorp woont, en daar gaan we nu heen. Wij moeten echter spoedig terug zijn en mogen ons dus niet langer ophouden.»

De beide kinderen gingen heen. Kees nam beleefd zijn pet af en haastte zich met Anna het pad in te slaan, toen zijn zusje eensklaps bleef stilstaan, nadacht en haar broër iets toefluisterde. Deze scheen verrast te zijn, dacht ook een oogenblik na, liep weer terug met zijn zusje en zei tot Emmy:

»Jongejuffrouw, heeft u verleden jaar in het begin van den zomer niet iets verloren?»

Emmy haalde de schouders op, ten teken dat zij het niet wist.

»Een portret van een mijnheer,» vervolgde Kees. »O zoo'n mooi portret. Hij heeft een groote ster op zijn borst.»

»En zijne oogen kijken je zoo vriendelijk aan,» voegde het meisje er bij.

Nu werd Emmy opmerkzaam, en hare wangen, die lekker rood waren van 't loopen door de kou, werden nog blozender. Eensklaps viel haar het portret in, het portret van pa, dat zij verloren had. Zouden die kinderen het gevonden hebben of althans weten waar het was?

»Het portret van een heer?» vroeg zij haastig, terwijl hare lippen beefden van blijde hoop, »van een heer met vriendelijke oogen en een ster op de borst?»

»Ja jongejuffrouw,» antwoordde Kees, »en dan had die heer op dat portret zulke witte dingetjes op zijn kraag.»

Nu bleef er voor Emmy geen twijfel meer over. Het was zeker haar pa's portret.

»En waar is dit portret?»

»Wij hebben het in het weeshuis,» antwoordde Anna. »Het ligt in het kerkboek, dat Kaatje uit het slop mij gegeven heeft, toen zij ons naar het weeshuis bracht.»

»En hoe ben je aan dat portret gekomen?»

»Wij vonden het bij een paaltje dicht bij het gerechtshof, waar wij u voor 't eerst gezien hebben. Er was nog eene juffrouw bij u.»

»Ja, 't was Juf,» zei Emmy. »En dat portret had ik verloren. Wil je het mij eens laten zien, en mag ik het dan houden?» Ik wil je er graag wat voor geven.»

»Dat hoeft niet, jongejuffrouw,» zei Kees. »Wij hebben 't goed in het huis, en als het 't portret is . . . .»

»Van mijn pa,» viel Emmy hem haastig in de rede.

». . . . Dan zal ik het u graag terug geven.»

»Wanneer?»

»Dat weet ik niet. Wij moeten nu onze boodschap doen en dan gauw naar de stad terug. Als wij lang uitblijven krijgen wij knorren van den vader van het huis. Maar zoodra wij terug zijn, zullen wij het portret aan vader geven en hem verzoeken het u te bezorgen.»

Dat vond Emmy goed. De beide kinderen begaven zich nu met haast op weg en Emmy keek ze nog lang na, terwijl zij bij zichzelf zei: »Wat zal mama gelukkig zijn, als ma dat portret van pa terug heeft!»

Toen Pieter, Marie en Emmy in de pastorie terugkwamen vertelden ze aan dominé welke ontmoeting zij gehad hadden, en daar deze het eens was met Emmy, dat hare mama zeer gelukkig zou zijn, wanneer zij weer in het bezit van het portret was, schreef hij dadelijk een brief aan den weesvader hem het portret te sturen. Hij had een plannetje, dat naar zijne gedachten eene goede uitwerking zou hebben op het gemoed van mevrouw Dimber, die nog altijd ziekelijk en treurende was over den dood van haren echtgenoot.

V.

DE KERSTAVOND.

De voorbereidingen voor het kerstfeest waren in vollen gang. Er heerschte een geheimzinnige drukte in de anders zoo stille pastorie. De kinderen hadden gedurig iets met elkander te fluisteren, dat de ouders niet mochten hooren, en de ouders hielden een kamer op slot, waar de kinderen niet mochten inkomen. Pieter en Marie hadden allerlei dingen gemaakt, waarmede zij hunne ouders op kerstavond wilden verrassen, en de ouders hadden er ook voor gezorgd, dat Pieter en Marie tevreden zouden zijn.

En Emmy?

Nog nooit was het meisje zoo gelukkig en vol blijde verwachting geweest als in deze dagen. Ook zij had een en ander gemaakt en gekocht, waarmede zij hare mama, dominé en zijne vrouw, Pieter en Marie wilde verrassen. Vroolijk en in het vooruitzicht der groote blijdschap, die haar op kerstavond stond te wachten, huppelde zij door het huis en gevoelde zich zoo licht en onbezorgd als een vogeltje in den zomer. Het eenige wat haar hinderde en leed deed was, dat mama zich nog steeds niet wel gevoelde, maar Marie had haar gezegd: zij moest niet verzuimen tot God te bidden om

haar herstel. En dit deed zij dan ook getrouw, en in kinderlijke eenvoudigheid des harten geloofde zij ook, dat God haar gebed zou verhooren.

In die eene kamer, die zooals ik daar strakjes verteld heb, door de ouders van Pieter en Marie gesloten was, had Emmy zoo graag eens willen kijken, en telkens vroeg zij aan Marie wat daar toch wel te zien was. Marie wist er wel iets van en dit deelde zij dan ook aan haar mede. In die kamer stond de kerstboom, dien zij uit het bosch hadden gehaald, en dominé en zijne vrouw waren bezig hem te versieren met allerlei ditjes en datjes, met roode, gele en witte kaarsjes, die op kerstavond zouden branden, terwijl er onder aan den voet eenige geschenken gelegd werden, voor de kinderen en gasten bestemd.

Nog nooit — gelijk gij u herinneren zult — had Emmy een kerstboom gezien, en Marie moest er haar veel van vertellen, opdat zij dan een voorsmaak zou hebben van het aanstaande genoeg. Marie deed het ook. Zij nam haar dikwijls op haar schoot en vertelde haar van den grooten hervormer Luther, die gedreven door zijn vroom en kinderlijk hart, naar men meent, het eerst in Duitschland op de gedachte was gekomen een kerstboom te planten met brandende lichtjes, als zinnebeeld en voorstelling van het Licht der wereld, dat uit den hemel gekomen is, om onze duistere aarde te verlichten, terwijl de altijd groene takken van den denneboom wezen op de hope, die ons bezielen moet. De gaven, die aan den kerstboom hingen en de geschenken die er onder lagen, moesten een afbeelding en zinrijke teekenen zijn van de hemelsche gaven, die ons door de liefde Gods bij de komst van den Heiland op aarde geworden zijn. En dan vertelde Marie op hare eenvoudige wijze de geschiedenis van Jezus' geboorte: hoe de Heiland, de Zone Gods, als klein kindje in de kribbe te Bethlehem heeft gerust, en van de herders, die des nachts in het veld waren, werd aangebéden, terwijl de hemelsche heirscharen zongen: »Eere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.»

Emmy kende die geschiedenis wel, want Juf had ze haar dikwijls verteld, maar zij vond ze zoo schoon, zoo heerlijk, dat zij nooit moede werd er gedurig opnieuw naar te luisteren.

Nog slechts één nacht, en dan zou de dag aanbreken, waarop des avonds Kerstavond gevierd zou worden, de geheimzinnige kamer ontsloten en de boom branden zou. Emmy was vroeg naar bed gegaan. Maar in het eerst kon zij den slaap niet vatten. Allerlei beelden en gebeurtenissen hielden haar geest bezig. Zij dacht aan de beide weeskinderen, die haar pa's portret gevonden en het zoo trouw bewaard hadden.

Zij had het aan hare mama willen vertellen, maar dominé had haar verzocht het nog niet te doen, maar daarmede te wachten tot kerstavond. Waarom? Zij had het hem gevraagd, maar dominé had gezegd: »Wacht maar tot Kerstavond; dan zal je het weten.» Dan dacht zij weer aan mama. Zou mama ook komen bij den kerstboom en het kerstfeest vieren in de pastorie? Zij hoopte het. Misschien zou mama dan weer heelemaal beter worden. En dan zwierven hare gedachten naar Bethlehem en zag zij het Kindeke liggen in de kribbe en hoorde zij de engelen zingen, zoo mooi, zoo heerlijk! Maar eindelijk sliep zij in, en sliep nog toen het al volle dag was.

Daar kwamen Pieter en Marie zachtjes aan om haar te wekken, en te zeggen, dat het ontbijt reeds lang klaar stond. Marie sloeg de gordijnen van het ledikantje open en nu zag zij het lieve kind zoop stil en rustig slapen, dat zij niet besluiten kon haar wakker te maken, hoewel Pieter, die achter haar stond, meende dat het toch wel noodig was. Doch zie, waarschijnlijk door het licht, dat door de open gordijnen heendrong, eensklaps werd Emmy wakker, en 't eerste woord, dat zij uitriep, was: »Is het nu kerstavond!»

»Neen, lieveling,» antwoordde Marie, »nog niet. Maar sta nu maar gauw op. Ik zal je helpen.»

En met behulp van Marie was Emmy spoedig klaar en haastte zich met haar naar

de ontbijtkamer waar dominé en zijn vrouw op hen wachtten. De dienstmaagd werd binnengeropen en toen las dominé uit den Bijbel de geschiedenis voor van Zacharias en Elisabeth, als een voorbereiding voor het kerstfeest.

't Was Kerstavond.

Pieter, Marie en Emmy liepen ongeduldig door de huiskamer, wachtende totdat zij geroepen en genoodigd werden om in de achterkamer te komen, in die achterkamer waar het zoo geheimzinnig was. Eindelijk hoorden zij, dat Marie's moeder in de handen klapte, ten teeken dat zij komen mochten en nu ging het als op een draf daarheen.

En toen zij de deur openden, wat zagen zij?

Daar stond midden op tafel een fraaie kerstboom met meer dan vijftig brandende lichtjes. Al de takken waren behangen met kleine geschenken, en hier en daar blonk een vergulde noot of een roodwangige appel. Aan den op een na bovensten tak hing een dun pakje, 't leek wel een mooi, plat kartonnen doosje, dat met een groen zijden lintje bevestigd was.

De oogen der kinderen blonken van vreugde, toen zij dien schoonen, glansrijken boom zagen. Wel hadden Pieter en Marie zulk een kerstboom niet voor het eerst gezien, maar zoo mooi was er nog nooit een geweest. Hij was voor hen als nieuw, even als alle weldaden Gods, die dagelijks nieuw voor ons moeten zijn.

En Emmy?

Zij bleef op den drempel staan, stom van verbazing. Marie had haar wel veel van den kerstboom verteld, maar zóó schoon als deze was, had zij het zich niet kunnen voorstellen. Hoe prachtig was die boom! En hoe schitterden die lichtjes! Hare oogen vielen op den Engel, die aan het toppunt bevestigd was, en die een bazuin aan de lippen hield, terwijl hij scheen te zingen: »Eere zij God in de hoogste hemelen!»

»Welkom, kinderen!» zei dominé, die met zijn vrouw achter den boom stond. »Welkom! Gaat zitten op die stoelen en wacht daar een oogenblik. Er komt nog iemand, dien

ik genoodigd heb dezen feestavond bij ons door te brengen.»

Wie zou het zijn?

De kinderen keken elkaar vragend aan, maar niemand wist het wie er komen zou.

Een paar minuten later hoorden de kinderen een rijtuig aankomen. Er werd gescheld en weldra werden voor- en achterkamer geopend.

En wie trad daar binnen? Een dame, geheel in het zwart gekleed en wier bleek gelaat bewees, dat zij lijdende was.

Was het eene vreemdelinge?

O neen.

Emmy had terstond hare mama herkend, en zonder zich een oogenblik te bedenken, was zij van den stoel opgesprongen en had de armen om hare mama geslagen, die zich bukte, om haar kind een kus te geven.

Dat was een verrassing, die dominé bereid had. Hij was zelf naar mevrouw Dimber gegaan en had haar zoo dringend uitgenoodigd, dat zij eindelijk had moeten toegeven.

En zij heeft er ook geen berouw van gehad.

Nu zou ik u wel in het breede kunnen beschrijven al wat er dien avond gebeurde, wat dominé sprak en welke liederen er gezongen werden ter eere van Hem, die uit den hemel gekomen is, om zondaren zalig te maken. Maar ik heb reeds in de vorige jaargangen zulk een kerstavond beschreven, en mij dunkt, gij kunt het wel half raden wat dominé vertelde van den boom en zijn lichtjes, van de goedertierenheid van God, die zich ontfermd heeft over eene door de zonde verloren wereld, en van de blijdschap en dankbaarheid, die elks hart moeten vervullen, wanneer wij denken aan de zegeningen van het Kerstfeest.

Ik zou dus hier kunnen besluiten, maar iets moet ik u toch nog vertellen.

Toen dominé zijne toespraak geëindigd en de beteekenis van het Kerstfeest voor ouden en jongen, voor armen en rijken in korte woorden verklaard had, nam zijne vrouw eene schaar en knipte voor ieder der kinderen het geschenk af, dat aan den boom hing, terwijl zij ook de andere gaven uit-

deelde, die op tafel lagen. Ook de kinderen brachten nu de geschenken, die zij voor elkander en hunne ouders bestemd hadden.

De boom was nu bijna leeg op de brandende lichtjes en de appelen en noten na. Maar iets scheen nog vergeten te zijn: het mooie doosje, waarop Emmy's oogen gedurig gevestigd waren.

Eindelijk nam dominé dit van den tak af, en op mevrouw Dimber toetredende, zeide hij:

»Ziehier, mevrouw, een klein geschenk voor u, dat u zeker verrassen en verblijden zal. Het bevat een voorwerp voor u van veel waarde, en menige zucht heeft het u reeds gekost het gemist te hebben. Langs een wonderlijken weg is het in onze handen gekomen, en als ik het u nu geef, hoop ik dat uw hart er door verruimd zal worden.»

Met bevende handen opende mevrouw Dimber het doosje, terwijl Emmy vlak bij haar stond, nieuwsgierig zijnde wat mama gekregen had.

Maar hoe ontroerde mevrouw!

't Was het portret van haren man, dat zoo lang verloren was en dat zij niet gedacht had ooit weer te zien. Gij kunt u hare blijdschap voorstellen en ook die van Emmy. Beiden dankten dan ook hartelijk den predikant, die nu vertelde hoe het in zijne handen gekomen was.

Dominé sprak nu nog eens afzonderlijk mevrouw toe en zeide onder anderen: »Wanneer een verloren voorwerp teruggevonden wordt, en gelijk nu, reeds zooveel goeds bewerkt, hoe groot moet dan onze vreugd zijn te gelooven, dat God voor ons arme verloren zondaren nog grooter blijdschap bereid heeft. Wij waren dwalende schapen, die door den grooten goeden Herder opgezocht en gevonden werden. Laat ons Hem danken en niet treuren over de dingen die achter ons liggen, maar het oog des geloofs gevestigd houden op Hem, die ons eenmaal brengen zal in zijne heerlijkheid, waar geen rouw en geen smart zijn zal en waar Hij al onze tranen zal afwisschen.»

Veel werd er dien avond nog gesproken. Ook de beide weeskinderen werden niet vergeten, en mevrouw Dimber verzekerde, dat zij zich het lot der kinderen zou aantrekken.

En is mevrouw Dimber geheel beter geworden?

Ik weet het niet, maar wel kan ik u zeggen, dat Emmy nog ruim een jaar in de pastorie bleef en het verblijf aldaar tot den gelukkigsten tijd rekende, dien zij in hare jeugd had beleefd.

VAN DE LENTE TOT DEN WINTER.

RIJMPJES BIJ DE PLAAT.

De kind'ren zien den langpoot staan,
De lente breekt nu weldra aan.

In Mei, de schoonste tijd van 't jaar,
Gaaf tusschen bloemen 't jeugd'g paar.

Het gras wordt welig, lang en breed,
De landman maakt zijn seis gereed.

En is de tijd van hooien daar,
Dan zijn er vele handen klaar.

Een ruiker bloemen uit het veld,
Een gave Gods, zij kost geen geld.

Brandt op het hoofd de zon vol gloed,
Dan doet een middagslaapje goed.

De wagen wendt, met hooi belaan,
Zich huiswaarts; 't volk komt achteraan.

De herder houdt bij 't vee de wacht,
Maar maakt soms van den dag een nacht.